

—
decanaat Poperinge

Inleiding: Miguel

Welkom, in deze nacht van waken en bidden.
Welkom, iedereen die hier vol hoop en geloof
naar toe gekomen is.
Welkom wie zoekt naar rust en verstillling.
Welkom wie er gewoon bij wil zijn.

Hier zullen vanavond
vooral verhalen en liederen klinken,
die ons terugwerpen op onze oorsprong,
op wie we ten diepste zijn, op onszelf.
In deze nacht proeven we iets van het Geheim.
Dat diepe Geheim dat God is,
die ons bestaan gewild heeft,
ons leven draagt en ons levensadem schenkt.

Welkom, in deze nacht van waken en bidden.
Een nacht ook van hoop, toekomst en leven
vanuit het besef dat niets ons gevangen kan houden,
het leven tegen kan houden: geen farao, geen zware steen.
Mag het een avond worden van hernieuwd leven.

Sta op ! Leef !

Lied: ZJ 822 Alles begon met God

**Alles begon met God, het water en het licht
en de mens en het vuur en de liefde. Het begon met God.**

En de mens met zijn ogen om de zon te zien
en te wand'len in het licht, in dat licht de and're mens te zien,
die met hem gaat!

**Alles begon met God, het water en het licht
en de mens en het vuur en de liefde. Het begon met God.**

En de vlam en het vuur dat ons verlicht en warmt
en het vuur dat brandt en het kruid dat in de as opschiet,
begon met God!

**Alles begon met God, het water en het licht
en de mens en het vuur en de liefde. Het begon met God.**

En de mens met zijn handen om een bloem te plukken
en te bouwen aan een huis en te wonen met de kinderen, naar Hem gemaakt.

Het verhaal van de schepping

Ooit, lang geleden... Annelies

Ooit, lang geleden,
zweefde er door het heelal
een kale werelddbol
met niets erop of eraan.

Niets.

Er was zelfs geen wind om over dat niets te waaien,
geen zon om het te verwarmen,
geen water om in te baden
of kou om van te rillen.

Niets.

Totaal niets.

Maar vooral:

het was er aardedonker,
zoals onder in een lade of aan het eind van een gang.
Toen besloot God het licht uit te vinden
en hij scheidde het van de duisternis.
Om te voorkomen dat ze met elkaar werden verward,
gaf hij ze een naam:
nacht voor het donker en dag voor het licht.
Tegelijkertijd bedacht hij hun afwisseling:
licht van 's morgens tot 's avonds
en duisternis van 's avonds tot 's morgens.

(uit: Lechermeier & Dautremer, Een Bijbel, Uitg. Het Davidsfonds)

Omdat Gij het zijt

(H. Oosterhuis/ A. Oomen)

Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.

Gij die geroepen hebt "licht", en het licht werd geboren
en het was goed, het werd avond en morgen, tot op vandaag.
Gij die geroepen hebt "o mens", en wij werden geboren.
Gij die mijn leven zo geleid hebt tot hiertoe dat ik nog leef.

Refrein: Omdat Gij het zijt, groter dan ons hart
die mij hebt gezien, eer ik werd geboren.

Uit verveling...

Annelies

God merkte dat op dat Adam zich verveelde. De schoonheid van de tuin was voor hem te weinig om er zijn hele leven mee te vullen. Daarom nam God weer kluiten aarde en kneedde ze tot allerlei soorten dieren... Toen hij daarmee klaar was, gaf God Adam de opdracht om namen voor die dieren te verzinnen. In het begin was dat nog gemakkelijk en leuk. Wat een hoorn droeg, noemde hij neushoorn, wat voortdurend siste serpent en wat vaak dronk zeboe. Wat huilde, noemde hij wolf en wat bokkig liep te mokken gnoe... Toen Adam dit klusje had geklaard, merkte God dat hij zich nog altijd evenveel verveelde, als een kind dat zijn nieuwe speelgoed moe is...

Van 's morgens tot 's avonds liep Adam doelloos rond in de tuin van Eden. Hij keek om zich heen en voelde zich oneindig moedeloos en neerslachtig. Hij verveelde zich...

Toen Adam eens lag te dommelen, haalde God heel voorzichtig een rib uit zijn borstkas en bewerkte die een hele tijd. Hij maakte er een beeldje van naar het model van Adam, maar niet tot in alle details.

En voor de tweede keer blies God in de neusgaten van het beeldje om het tot leven te wekken en zette het op de grond. En weer kwam het beeldje tot leven, het rekte zich uit tot de gewrichten kraakten en begon te bewegen en te springen, eerst nogal houterig, maar na een tijdje sierlijk en bevallig.

Op die manier kwam de eerste vrouw op de aarde.

Geboren uit de rib van Adam en de adem van God.

Toen Adam wakker werd, lag de vrouw daar languit naast hem.

Ze keken elkaar zwijgend aan. Verbaasd verkenden hun ogen elkaar, want ze leken erg op elkaar, maar toch niet helemaal. Hun blikken gleden over de golvingen van het lichaam van de andere. Adam bekeek de vrouw en de vrouw bekeek Adam. Traag, niet verlegen, niet in verwarring.

En zo bleef het een hele tijd. Naakt van top tot teen wandelden ze rond in de tuin van Eden, genietend van de vochtige dauw op hun benen, de streling van de bloemen en de koesterende warmte van de zonnestralen. (uit: Een Bijbel, p. 23-24)

Lied: Morning has broken (Cat Stevens)

Morning has broken like the first morning.
Blackbird had spoken like the first bird.
Praise for the singing, praise for het morning.
Praise for the springing fresh from the world.

Mine is the sunlight, mine is the morning,
Born of the one light eden saw play.
Praise with elation, praise ev'ry morning,
God's recreation of the new day

*De ochtend is begonnen, net alsof het de eerste ochtend is,
De merel heeft gesproken, alsof hij de eerste vogel is.
Loof het zingen, loof de ochtend.
Loof hen, die als nieuw uit de aarde ontspringen.*

*Het zonlicht is van mij, de ochtend is van mij,
Geboren uit hetzelfde licht als wat in de Tuin van Eden speelde.
Loof met blijdschap, loof elke ochtend,
God heeft opnieuw een dag gemaakt.*

Wij bidden samen ...

God van leven en licht,
ontsteek uw licht in ons hart.
Dat alle wanhoop daarbij verbleekt,
dat niets ons nog angst aanjaagt
of moedeloos maakt.

Schenk ons uw kracht,
vervul ons van uw liefde die reikt
tot over de grenzen van de dood.
Dat vragen wij U in naam van Jezus,
de Verrezene,
die door U uit de doden is opgewekt,
als eerste van allen. Amen.

Het verhaal van water

Er is het water van de dood:

Annelies

Toen Israël na lange slavenjaren wegtrok uit Egypte,
spleet God de zee en liet het volk droogvoets erdoor gaan.
Het water spoelde terug over de achtervolgers.
Man en paard verdronk in de vloed.
Dit is het water van de tranen, van onze pijn, van al ons verdriet,
het water dat ons tot aan de lippen kan staan,
het water waarin we kopje onder kunnen gaan.
Dit is het water van de dood.

Het verlangen naar bevrijding uit/door het water van de dood
is heel mooi bezongen in deze negro-spiritual:

When Israel was in Egypt's land, Let My people go;
Toen Israël nog in het land van Egypte lag, laat mijn mensen gaan
Oppressed so hard they could not stand, Let My people go;
Heerste er ondraag'lijke onderdrukking, laat mijn mensen gaan

Refr. **Go down, Moses, way down in Egypt's land,**

Dus zei de Heer, 'Daal neer Mozes, tot in het hart van het land van Egypte

Tell old Pharaoh: Let My people go.

Zeg tot de oude farao: 'Laat mijn mensen gaan.'

As Israel stood by the water-side, Let My people go;

Toen Israël aan de oever stond, laat mijn mensen gaan

At God's command it did divide, Let My people go.

Op Gods bevel, ging het water uiteen, laat mijn mensen gaan

Refr. **Go down, Moses, way down in Egypt's land,**

Tell old Pharaoh: Let My people go.

Oh, let us all from bondage flee, Let My people go;

O, laat ons allen wegvlugten uit de verdrukking, laat mijn mensen gaan

And let us all in Christ be free, Let My people go.
En laat ons allen in Christus bevrijd zijn, laat mijn mensen gaan

Refr. **Go down, Moses, way down in Egypt's land,
Tell old Pharaoh: Let My people go.**

Er is het water van het leven: Annelies

dit is de verkoelende bron in de woestijn,
water uit de rots,
water dat leven geeft,
water waarin mensen worden geboren.
Dit is het symbool
voor onze wedergeboorte, voorgoed,
voor ons opstaan uit slavernij en dood.
Dit is het water van het leven.
Moge er leven in dit water zitten:

Zegenen van het doopwater Miguel

God, die het nageslacht van Abraham droogvoets
door de Rode Zee deed gaan,
zodat dit volk bevrijd van de slavernij,
een voorafbeelding werd van het volk van gedoopten.
God, na zijn verrijzenis uit de dood, gaf uw Zoon,
aan de leerlingen de opdracht om alle volken te dopen
en te zalven met de heilige Geest.
Wij bidden U, Heer,
laat de levenskracht van de heilige Geest
door Uw Zoon neerdalen in dit water.
Zie om naar uw volk dat U zich verworven hebt.
Dat allen met Christus door de dood heen
mogen verrijzen tot eeuwig leven.
Door Hem (+) die met U leeft en heerst
in de eenheid van de heilige Geest,
door de eeuwen der eeuwen. Amen.

*Met dit water ten leven mogen wij ons tekenen.
We zingen intussen:*

Water, water van de doop ... (ZJ 609, 1-4-5 – A.F.Troost / W. ter Burg)

Water, water van de doop,
taal en teken van de hoop:
zie, wij komen bij u staan,
wijs ons Gods beloften aan!

Water, water der Jordaan,
alle schuld is weg gedaan,
onze zonden draagt de Heer,
zie: de duif daalt op Hem neer!

Water, water van de doop,
uit uw bron ontspringt de hoop:
God bevrijdt en Hij geneest,
lof zij Vader, Zoon en Geest!

Wij geloven en belijden ...

*Bij onze doop waren we onmondig, anderen droegen ons.
Nu staan wij hier en met woorden van ons
spreken we zelf uit wie wij willen zijn:*

Wij geloven in de God van onze voorouders,
een God die om mensen geeft,
een God die onze schepper is,
een God die ons de schepping heeft toevertrouwd.

Wij geloven in Jezus Christus.
Als geen ander is Hij beeld van God.
Wij geloven in Hem als iemand
die zijn leven deelde met de minsten
tot Hij niet meer kon.
zo is Hij levend gebleven onder ons tot op deze dag.

Wij geloven in Gods Geest,
die met haar warmte ons bezielt
en aanzet tot evangelisch handelen.

Wij geloven in de gemeenschap van Jezus,
onze eigen kerk, hier op aarde.
Wij geloven in onze opdracht om in Jezus' naam
deze aarde in alle opzichten bewoonbaar te maken.

Met Jezus voor ogen durven wij geloven
dat het leven geen einde kent
en voortgaat, van geslacht op geslacht;
en dat wij allen eens thuis zullen komen bij God,
die onze namen heeft geschreven in de palm van zijn hand.
Amen.

*Dit geloof vindt zijn grondslag
in het verrijzenisverhaal
dat we nu beluisteren.*

(Wij blijven rechtstaan)

Evangelie: Miguel

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Marcus 16, 1-8

Toen de sabbat voorbij was, kochten Maria van Magdala, Maria van Jakobus en Solomé kruiden om Hem te gaan zalven. In alle vroegte, op de eerste dag van de week, gingen ze na zonsopgang naar het graf. Ze zeiden tegen elkaar: "Wie zal voor ons de steen bij de ingang van het graf weggrollen?". Toen ze opkeken, zagen ze dat de steen weggerold was; deze was overigens buitengewoon zwaar. Toen ze het graf binnen gingen, zagen ze rechts een jongeman zitten, met een wit kleed om, en ze schrokken hevig. Maar hij zei hun: "Schrik niet. U zoekt Jezus van Nazareth, die gekruisigd is. Hij is niet hier, Hij is tot leven gewekt! Kijk, dit is de plaats waar ze Hem neergelegd hadden. Ga tegen zijn leerlingen en tegen Petrus zeggen: 'Hij is u voorgegaan naar Galilea. Daar zullen jullie Hem zien, zoals Hij u gezegd heeft.'" De vrouwen vluchtten naar buiten, weg van het graf, bevend van angst en buiten zichzelf. Ze zeiden niemand iets, want ze waren bang...

Lied: Alleluia (W.A. Mozart)

Alleluia, alleluia, alleluia.

gedicht Annelies

De steen is weg.
Het graf is leeg.
En uit de mist
van kille onmacht
die ons altijd weer
in het gezicht slaat,
stroomt zacht wat licht ons tegemoet.

Want Hij die dood was, leeft.
Hoop kan niet meer ontvreemd.
Er zal een morgen zijn,
van lachen en van troosten.

Wij horen op te staan.
Kom, geef een hand,
jij die ontmoedigd bent,
jij met je hoofd gebogen.
Wij mogen leven zonder angst.
Het woord dat Hij ons gaf
brandt in ons hart.
Wij leren zien wat nog niet is
met onze diepste ogen.
Er is een weg gebaad
voor iedereen
omzoomd met
bloesemende bomen. (Kris Gelaude)

Lied: De steppe zal bloeien

(H. Oosterhuis/A. Oomen)

De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.
De rotsen die staan
Vanaf de dagen der schepping
Staan vol water, maar dicht.
De rotsen gaan open.
Het water zal stromen,
Het water zal tintelen, stralen,
Dorstigen komen en drinken.
De steppe zal drinken.
De steppe zal bloeien.
De steppe zal lachen en juichen.

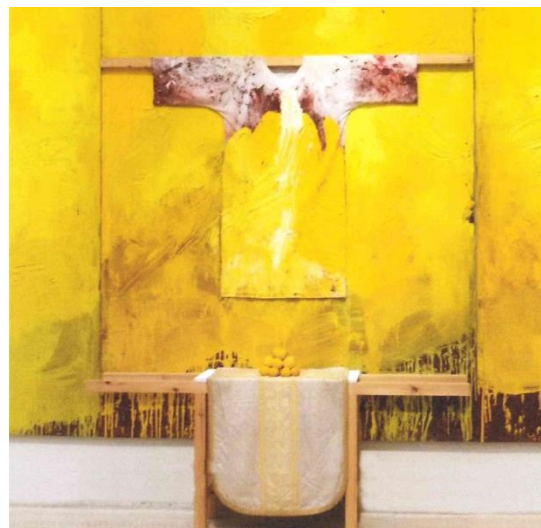
De ballingen keren.
Zij keren met blinkende schoven.
Die gingen in rouw
Tot aan de einden der aarde,
één voor één, en voorgoed.
Die keren in stoeten.
Als beken vol water,
Als beken vol toesnellend water,
Schieterend omlaag van de bergen.
Als lachen en juichen.
Die zaaiden in tranen,
Die keren met lachen en juichen.

Hester: "De woestijn zal bloeien als een roos en de steppe zal jubelen en juichen...."

De dode zal leven.
De dode zal horen: nu leven.
Ten einde gegaan en onder stenen bedolven:
Dode, dode, sta op,
Het licht van de morgen.
Een hand zal ons wenken,
Een stem zal ons roepen:
Ik open hemel en aarde en afgrond
En wij zullen horen.
En wij zullen opstaan
En lachen en juichen en leven.

Gebed over de gaven

God die ons bevrijdt,
wij danken U voor wat U
ons hebt geschonken: leven en liefde,
en rotsvast vertrouwen in een toekomst
die heilzaam is voor alle mensen.
Neem dit brood en deze wijn van ons aan
en laat er zegen op rusten, opdat ze voedsel worden
dat ons gaande houdt en sterkt op uw weg ten leven.
Dit vragen we U
in naam van Hem die het ons voordeed:

breken en delen met elkaar,
die zo trouw was aan uw gebod van liefde
dat U Hem door de dood heen haalde:
Jezus van Nazareth, uw zoon, onze Heer,
voor tijd en eeuwigheid. Amen.

Groot Dankgebed Die naar menselijke gewoonte ...

*Om Hem Vader willen wij U danken en zingend bidden,
nu wij in zijn opstanding merken hoezeer zijn hele leven
een geschenk voor ons was:*

Die naar menselijke gewoonte met een eigen naam genoemd werd,
toen hij in een ver verleden, werd geboren ver van hier,

die genoemd werd: Jesjoe, Jezus, zoon van Jozef, zoon van David,
zoon van Jesse, zoon van Juda, zoon van Jacob, zoon van Abram,
zoon van Adam, zoon van mensen, die ook zoon God genoemd wordt,
heiland, visioen, van vrede, licht der wereld, weg ten leven,
levend brood en ware wijnstok, die geliefd en onbegrepen
werd bewaard in taal en teken als een eeuwenoud geheim,
als een wachtwoord doorgegeven als 'n vreemd vertrouwd verhaal,
die een naam in mijn geheugen, die de stem van mijn geweten,
die mijn waarheid is geworden: hem gedenk ik hier en noem ik,
als een dode die niet dood is, als een levende geliefde,
die gekozen heeft te leven, voor de armsten van de armen,
helpman, reisgenoot en broeder van de allerminste mensen,
die ten dage dat hij rondging door de dorpen van zijn landstreek,
mensen aantrok en bezielde, hen verzoende met elkaar,
die niet steil en ongenaakbaar, niet hooghartig als een heerser,
maar in knechtsgestalte leefde, die zijn leven voor zijn vrienden
prijsgaf, door een vriend verraden, die getergd tot op het kruis,
voor zijn vijand heeft gebeden, die van God en mens verlaten,
is gestorven als een slaaf.

- INSTELLINGSVERHAAL -

Die gestrooid is in de akker als het kleinste van de zaden
die daar wacht een lange winter in de stilte van de dood;
die als graan geogst zal worden, die als brood gedeeld wil worden om in
mensen mens te worden, die verborgen in zijn God,
onze vrede is geworden, onze ziel tot rust gekomen,
die ons groet vanuit zijn verte, die ons aankijkt van dichtbij,
als een kind, een vriend, een ander,
hem gedenk ik hier,
hem noem ik en beveel hem bij je aan
als een levende geliefde,
als een mens die naast je is.

Onze Vader

Vredeswens

Lam Gods

Communie

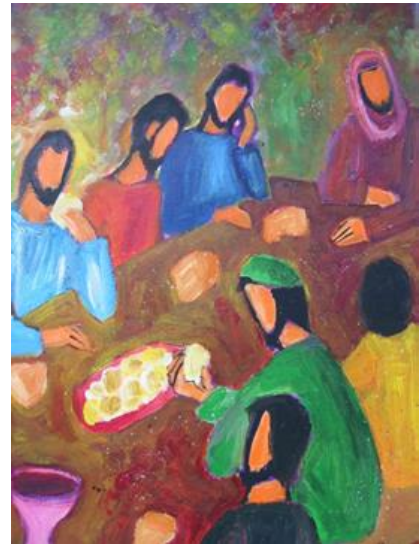
Lied: **Gij zijt het hemels brood** (Adeleyd-van Eeckhout - J.Lesage)

Gij zijt het hemels brood, o Heer,
Wie tot U komt die vindt het leven,
Verzadiging zult Gij hem geven,
Hij vreest geen honger meer.

Refr.: Wie tot U komt die vindt het leven,
Hij vreest geen honger, geen honger meer.

Al wie de Vader aan U schenkt
Zal tot U komen, Bron van leven,
Aan allen zult Gij voedsel geven,
Het heil dat Gij ons brengt.

En na de tocht in vreugd' en pijn
Zult Gij ons allen doen verrijzen.
Dit brood wil daarnaar reeds verwijzen,
Wil ons een teken zijn.

Tekst: **Annelies**

Alsof een grote steen is weggerold
tussen nacht en dag,
duisternis en licht,
tussen wanhoop en hoop,
angst en durf.

Geen chaos en verleden meer,
alleen nog toekomst en hemel,
ook hier en nu.

Zo sterk is de kracht
van wie het hoofd opricht
en opstaat uit zijn gebrokenheid.

Zo radicaal als de dood vernietigt,
zo onstuitbaar en nieuw
breekt precies dán het leven door
en gaat de mens
een weg die niet doodloopt,
nooit meer.

Zo is leven:
eeuwig,
zo intens en altijd weer.
(Kathleen Boedt)

Paaswensen: Miguel

Laat de paasvreugde nu maar opklinken!
Laat ze over de hele wereld schallen!
Bekleed u met de nieuwe mens
en vertrouw erop: Jezus is sterker dan de dood!
Zalig Pasen!

God van leven en licht, maak alles nieuw, alleluia!

Laat de paasvreugde nu maar opklinken!
Moge ze over de hele aarde stromen
als levend water de dorst lessen
van allen die de waarheid zoeken!
Jezus leeft voor altijd!
Zalig Pasen!

God van leven en licht, maak alles nieuw, alleluia!

Laat de paasvreugde nu maar opklinken!
Moge ze over de aarde dwarrelen
als brood dat de honger stilt van allen
die smekend de handen uitstrekken!
Jezus redt alle mensen!
Zalig Pasen!

God van leven en licht, maak alles nieuw, alleluia!

Laat de paasvreugde nu maar opklinken!
Moge ze weerklinken en nagalmen
over de hele wereld als een vreugdelied,
als een blijde boodschap die weer hoop brengt
bij de kinderen van God!
Jezus is verrezen!
Zalig Pasen!

God van leven en licht, maak alles nieuw, alleluia!

Zegen en zending

Lied: Hij is verrezen (G.F. Händel)

Refr.: Hij is verrezen, Christus, onze kracht !
Laat d' Alleluia's galmen, Hem zij lof gebracht

D'aarde lag in treurnis om zijn henegaan,
Hij verbrak de banden, en is opgestaan.

Glorievolle morgen, als weer 't Licht verscheen,
Overwon in luister dood en graf en steen !

Laat nu blij weerklinken : "God, die leeft, is groot!
Groter dan de vijand, groter dan de dood!"

Dessertje

Hij is nog steeds bij ons,
ongrijpbaar als het licht
op zondagmorgen.

Zijn hand op onze schouder:
gewond, onvoelbaar licht
en teder als van een geliefde.

Hij gaat ons voor naar Galilea,
onzichtbaar is zijn spoor.
Het staat getekend in het zonlicht.

Hij is voor ons de weg,
Hij loopt door ons geweten
naar het huis van liefde en vergeving.

Hij is de waarheid,
helder als een klok in lentelucht
die vrij haar boodschap luidt.

Hij is het leven,
sterker dan het graf.
Hij ademt onze vrede.

Met zijn gewonde handen
bouwt Hij aan een wereld
zonder schaduw,
zonder duister in de ogen.

Hij is nog steeds bij ons
en vraagt ons Hem te volgen
naar het land van Galilea.
Daar zullen we Hem herkennen
in elke kleine mens,
in elke zwerver,
in elke zonderling.

(Manu Verhulst)

'Opstaan!', roept je moeder of je vader of de wekker, elke dag opnieuw.
Want elke avond ga je weer liggen
en elke morgen moet je weer opstaan.
Naar school, naar je werk of naar nergens.
Maar opstaan moet je, vroeg of laat.
Heel je leven is één grote beweging
van steeds maar weer gaan liggen en steeds maar weer opstaan.
Plat en omhoog,
ziek en weer beter,
het leven is vallen en opstaan.
Totdat je, net als alle mensen,
voor de allerlaatste keer gaat liggen.
Soms gaat dat opeens, heel onverwacht.
Vaak gaat dat langzaam, als je oud bent.
Dan lig je neer om niet meer op te staan.

Nooit meer?

Sommigen zeggen van wel.

Zij zeggen dat je dan toch ligt te wachten op een stem die roept:
'Opstaan, jij'.

Een vriendelijke, vreemde stem,
die je alleen maar hoort als je zo ligt.
Ze zeggen dat je dan weer gaat opstaan
en dingen ziet die je nog nooit zag.
Dan ben je waar je nog niet eerder was.

Die mensen zeggen er nog bij
dat ze het niet zelf verzonnen hebben,
alleen omdat ze het zo graag willen.
En dan vertellen ze een oud verhaal
over een Mens die was gaan liggen,
die een stem hoorde, en toen opstond.

Omdat Hij wist van wie die stem was,
want die had Hij heel zijn leven al gehoord.
Het was een stem die zei
dat de mensen geboren zijn voor vrede en liefde
en niet voor oorlog, haat en nargheid.
Hij vertelde van wat Hij gehoord had,
maar Hij moest al gauw zijn mond houden.
Dat deed hij niet, natuurlijk niet.
Tenslotte hebben ze Hem doodgemaakt.
Zijn vrienden legden Hem neer, voorgoed.

Toen hoorde Hij die stem: 'Opstaan',
en Hij stond op,
ging naar zijn vrienden
en zij herkenden Hem,
toen en later,
en weer later,
steeds opnieuw, nu nog.

Daarom oefenen zij zich vast in het opstaan
en zij leggen zich niet bij alles neer.
Ze zeggen néé, als iemand een ander slaat,
als iemand niet wil delen,
als iemand zegt meer waard te zijn dan een ander.
Ze leggen zich er gewoon niet bij neer,
als de één machtiger wil zijn dan de ander.
Ze zijn tegen teveel om allemaal op te noemen.

'Lastige mensen', vinden andere mensen
'je moet niet altijd zo opstandig zijn!'.
Maar zelf zeggen zij:
wij kunnen niet anders en dat komt door dat oude verhaal.
Hij is opgestaan, zeggen ze, echt opgestaan!
En waarom wij dan niet ?

(uit : Beweeg-redenen, p. 17-18 Ambo halve-boekenreeks Boekencentrum)